

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 721/2015
13.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву Д.К. из К., поднетом преко пуномоћника Ж.М., адвоката из П., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда III-27 У 6049/12 од 17.09.2015. године, са „Е.Г.“ ДОО из Б., улица ..., Д.Д. из К. – П., ..., „Е.“ ДОО из К., које заступа М.М., адвокат из В., ... и Агенцијом за лиценцирање стечајних управника, Београд, Кнез Михајлова 1-3, као противним странкама, у предмету одузимања лиценце, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против решења Агенције за лиценцирање стечајних управника број IX-34-2371/11-09 од 10.02.2012. године, којим је тужиоцу, као стечајном управнику, број лиценце 155-0374, изречена мера одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника, због тога што је, обављајући дужност стечајног управника, починио тежу повреду дужности.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде материјалног права, битне повреде правила поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тужилац истиче да ни он, ни његов пуномоћник, нису добили позив да присуствују усменој расправи која је одржана 15.09.2015. године, због чега је тужилац био онемогућен да учествује у јавној расправи. Сматра да неправилности које му се стављају на терет не постоје и да немају правни значај које им је дао поступајући суд. Истиче да није било недостатака на ствари која је била предмет продаје, јер парцеле које су биле предмет продаје нису имале правне недостатке, нити је било потребе и обавезе да се купац упозорава на нешто што не постоји. Предмет продаје је требало да буде право коришћења наведених парцела, јер је то право које је стечајни дужник имао на парцелама које су у државној својини. Наводи да је у огласу о продаји непокретне имовине омашком пропуштено да се наведе власнички статус

непокретности која је предмет продаје, али да је саставни део продајне документације и лист непокретности, у којем је наведен власнички статус непокретности која је предмет продаје, купац је био упознат са власничким статусом непокретности коју купује, јер је откупио продајну документацију, а извршио је увид директно и у служби за катастар непокретности у Панчеву. Указује на то, да је одредбом члана 3ђ Закона о агенцији за лицензирање стечајних управника прописано да се тежом повредом дужности могу сматрати само већи пропусти и неправилности у раду и повреде прописа које имају значајан негативни утицај и последице на стечајну масу, повериоце или треће лице, што у конкретном случају, код продаје непокретности стечајног дужника "А. к." није био случај, а што побијаном пресудом није утврђено, због чега је материјално право погрешно примењено. Сматра да се одредбе Националног стандарда број 5 о начину и поступку уновчења имовине стечајног дужника и одредба члана 82. став 1. Закона о стечају односе само на продају јавним надметањем и продају јавним прикупљањем понуда, а не и на продају непосредном погодбом, што је конкретно био случај. Иако му то није била обавеза, тужилац је оглашавање продаје непосредном погодбом извршио и тако, што је доставио оглас суду ради оглашавања на огласној табли суда, а истакао је оглас и на огласној табли стечајног дужника, с тим што је своју обавезу директног обавештавања потенцијалних купаца извршио тако, што је директно свим потенцијалним купцима доставио оглас о продаји, а оглас је достављен и Агенцији за лицензирање стечајних управника у циљу објављивања истог на сајту Агенције. Указује на то, да се суд неосновано позива на одредбу члана 82. Закона о стечају, јер у поступку продаје млина "Н." из В.Г. није примењивана та одредба Закона. Наиме, ДОО "Л.", купац имовине стечајног дужника, у овом случају је и разлучни поверилац, који има разлучно право на имовини која је предмет продаје, тако да, у складу са одредбом члана 49. став 1. Закона о стечају, има првенствено право намирења из средстава од продаје имовине на које има разлучно право, а понуда тог разлучног повериоца је била и најповољнија, јер је садржавала највећу понуђену купопродајну цену, па је зато са ДОО "Л." и закључен уговор о купопродаји. Наводи да је закључак стечајног судије којим му је наложено да обустави поступак продаје супротан одредби члана 133. став 9. Закона о стечају, јер стечајни судија није надлежан за доношење таквог закључка. У списима предмета Управног суда постоје и пресуде Основног суда у Панчеву К бр. 244/13 од 24.04.2015. године, којом је тужилац ослобођен сваке кривичне одговорности, као и пресуда Врховног касационог суда Прев 238/13 од 03.07.2014. године, којом је усвојена ревизија и указано да нема никаквог пропуста у раду тужиоца у погледу продаје имовине млин "Н." а.д. у стечају, што Управни суд није ценио. Истиче да из законске норме прописане одредбом члана 133. став 9. Закона о стечају произлази да стечајни судија после извршене продаје нема законско овлашћење да закључком наложи обуставу продаје и започињање нове продаје, већ да тако донети закључак подразумева само забрану закључења уговора на основу већ проведене продаје. Указује на то, да је остало нејасно како је суд утврдио да се ради о изузетно тешким пропустима, неправилној примени законских одредби, да је учињен већи број неправилности и да је тужилац показао посебну упорност и истрајавање на неправилном поступању, чинећи нове и теже неправилности, када се има у виду све што је наведено у захтеву за

преиспитивање пресуде. Сматра да се ради о произвољним ставовима Управног суда и предлаже да Врховни касациони суд побијану пресуду преиначи или укине и врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противне странке нису доставиле одговор на захтев, већ је само Агенција за лиценцирање стечајних управника доставила списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је тужени орган утврдио да је тужилац, као стечајни управник, починио неправилности у свом раду и да је почињеним неправилностима у поступку стечаја над Млин "Н." а.д. у стечају погодовао једном купцу, чиме је остале заинтересоване купце ставио у неравноправан положај, онемогућио проверу свог поступања у поступку уновчења имовине стечајног дужника и, непоступајући по налогу суда, угрозио законитост стечајног поступка, а тиме и права поверилаца, на који начин је довео у опасност и озбиљно угрозио стечајну масу. У поступку продаје непокретности у стечајном поступку над стечајним дужником "А. – В.К." а.д. у стечају својим поступањем је проузроковао негативан утицај на масу, повериоце и трећа лица, јер је поступком продаје имовине која није власништво стечајног дужника, што представља недозвољено располагање и не проузрокује правно дејство, а проузрокује трошкове, угрозио право власника те имовине и потенцијално створио услове за евентуални спор о тој имовини, а непотпуним информацијама о имовини која се продаје оштетио права купаца и проузроковао трошкове који су настали у поступку такве продаје, јер је уговор накнадно раскинут, чиме је оштећена стечајна маса и непотребно продужен поступак стечаја. По налажењу Управног суда, правилно је тужени орган, одлучујући о санкцији примереној за повреде дужности које су утврђене, оценио да се ради о изузетно тешким пропустима у раду тужиоца, односно неправилној примени законских одредби када је у питању предузимање свих потребних радњи у поступку продаје, да је тужилац, као стечајни управник, починио већи број неправилности, да је управни орган основано закључио да се не ради о случајним пропустима у раду, јер је тужилац од стране суда упозорен на неправилности почињене у поступку продаје, и то путем изричитог налога суда, на који се он оглушио, те је починио нове и теже неправилности, а имајући у виду околност да је тужилац већ дисциплински кажњаван за неправилности почињене у стечајном поступку над Млин "Н." а.д. у стечају.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка, те да су њоме оцењена сва питања и околности који су могли да буду од утицаја на законитост оспореног решења. Образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које прихвата и овај суд. Ово стога, што је, и по налажењу Врховног касационог суда, правилно

оценио Управни суд да је тужилац починио неправилности у поступцима продаје стечајних дужника које му се стављају на терет. У управном поступку је несумњиво утврђено да је тужилац, као стечајни управник над стечајним дужником "А.-В.К." а.д. у стечају, продавао имовину стечајног дужника као његово власништво, и то четири парцеле за које је знао да се не налазе у власништву стечајног дужника, већ да стечајни дужник на њима има право коришћења на државној својини, које право се никако не може уподобити праву власништва, нити такве парцеле могу да буду у правном промету. Такође је утврђено да је у поступку стечаја над Млин "Н." а.д. у стечају погодовао једном купцу, тиме што је прихватио, као ваљану, понуду купца "Л." д.о.о, Л., која је садржавала понуђени начин измирења куповне цене супротан начину намирења дозвољеном у стечајном поступку, тј. узео је као ваљану понуду купца који је предложио намирење цене за купљену имовину пребијањем, иако за то нису били испуњени услови из одредбе члана 82. Закона о стечају ("Службени гласник РС" 104/09), чиме је остале заинтересоване купце ставио у неравноправан положај. Како није поступио по налогу стечајног судије, угрозио је законитост стечајног поступка, а тиме и права поверилаца, на који начин је довео у опасност и озбиљно угрозио стечајну масу, па је правилно Управни суд оценио да је оспорено решење у свему правилно и на закону засновано, те да је правилно тужени орган одлучио о примереној санкцији за повреде дужности које су утврђене и за то дао довољне и јасне разлоге.

Неосновани су, по налажењу Врховног касационог суда, наводи захтева према којима подносиоцу захтева и његовом пуномоћнику није била пружена могућност да присуствује усменој јавној расправи која је одржана 15.09.2015. године. Према доказима у списима предмета Управног суда III-27 У 6049/12 - повратници која се налази у списима предмета, пуномоћник подносиоца захтева је позив за усмену јавну расправу за 15.09.2015. године, заједно са поднеском туженог органа од 14.07.2015. године, примио дана 26.08.2015. године.

Основани су наводи подносиоца захтева да на стварима које су биле предмет продаје - четири парцеле стечајног дужника "А.-В.К." а.д. у стечају из П., није било правних недостатака, али је било недостатака у објављеном огласу, у коме је било наведено да су наведене парцеле у власништву стечајног дужника, иако је стечајни дужник имао само право коришћења земљишта у државној својини над тим парцелама. Овакво поступање стечајног управника - подносиоца захтева је довело до закључења уговора о продаји са купцем, у коме је наведено да су предмет продаје парцеле у власништву стечајног дужника. Уговор је накнадно раскинут, оштећена је стечајна маса непотребним трошковима и продужен поступак стечаја, што су директне последице поступања подносиоца захтева.

Врховни касациони суд је посебно разматрао наводе захтева који се односе на позивање Управног суда на одредбу члана 82. Закона о стечају, па је нашао да позивање Управног суда на наведену одредбу Закона о стечају није од утицаја на законитост пресуде, јер је Управни суд при спомињању наведене законске одредбе само парафразирао наводе странака у управном поступку. Оно што је од одлучујуће важности за оцену законитости побијане пресуде, као и

оспореног решења, је поступање подносиоца захтева, као стечајног управника, у поступку продаје имовине Млин "Н." а.д. у стечају из В.Г. непосредном погодбом, којом приликом је подносилац захтева организовао продају стечајног дужника на начин који није прописан законом и подзаконским актима, тако што је у спроведени поступак продаје укључио елементе карактеристичне за јавно прикупљање понуда, а није укључио елементе који обезбеђују јавност и транспарентност и који карактеришу непосредну погодбу, при чему је поново искључио могућност свих заинтересованих купаца да путем преговора буду доведени у равноправну позицију. Подносилац захтева је био дужан да, по успостављању контакта са заинтересованим купцима, са њима отпочне и оконча преговоре који ће довести до најповољније понуде, што он није учинио. Као најповољнија понуда је проглашена понуда која садржи понуду за измирење обавезе на начин који није дозвољен одредбама Закона о стечају којима је предвиђен поступак продаје, чланом 133, којима се, у ставу 11, прописује начин намирања стечајних поверилаца који су своја потраживања обезбедили различитим и заложним правом. Како је, наиме, понуда ДОО "Л.", Л., садржала понуду којом садржи предлог за измирење обавезе компензацијом, то накнадно изостављање незаконитости из достављене понуде у нацрту уговора не може исту да учини ваљаном у моменту када је достављена стечајном управнику, нити таква понуда може да се сматра најповољнијом у тренутку њеног подношења.

Одредбама Закона о стечају није прописано да стечајни управник може да цени одлуке стечајног судије, нити да их мења, па у том смислу постоји обавеза стечајног управника да спроводи одлуке стечајног судије, тим пре што је одредбом члана 31. став 2. Закона о стечају прописано да ако је штета настала због радње стечајног управника која је извршена по налогу стечајног судије, стечајни управник није одговоран за насталу штету, осим ако је налог дат на основу његових несавесних радњи или предлога. Стога се позивање подносиоца захтева на одредбе Закона о стечају према којима је стечајни судија обуставио поступак продаје и наложио да се спроведе нова продаја незаконит, не може сматрати основаним, без обзира на то да ли су одлуке стечајног судије законите или не, а пресуде Основног суда у Панчеву и Врховног касационог суда на које се подносилац захтева позива су беспредметне код оцене законитости и правилности рада подносиоца захтева, као стечајног управника.

Правилно је, по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд оценио да је основано тужени орган нашао да је у радњама које су биле предмет надзора од стране супервизора има незаконитости, које представљају теже повреде дужности, јер су у радњама стечајног управника у стечајевима над којима је вршен надзор учињени већи пропусти и неправилности и повреде прописа, при чему је незаконито поступање стечајног управника поновљено, јер му је већ једном била изречена казна, те да је правилно тужени орган за учињене повреде дужности правилно, применом одредбе члана 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, тужиоцу изрекао меру одузимања лиценце.

Налазећи да остали наводи захтева не могу да доведу до другачије оцене законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 13.01.2016. године, Узп 721/2015

Записничар,
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија,
Олга Ђуричић,с.р.